

בס"ד. שיחת* יום ב' דראש השנה, ה'תש"כ.

בלתי מוגה

א. כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הק' לסעודה.

אח"כ צוה לנגן הניגון "אבינו מלכנו".

אח"כ צוה לנגן ניגון שלש תנועות (דהבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן), הניגון "צאינה וראינה" (לאדמו"ר הזקן), וניגון מכל אחד מרבתינו נשיאינו.

אח"כ צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה שמע ישראל גו'.

* * *

ב. הקביעות דשנה זו היא באופן דיום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת.

ומבואר בדרושי חסידות¹ פנימיות הטעם למה לא היו תוקעים בשופר בר"ה שחל בשבת — כי, כל הענינים שצריכים לפעול ע"י השופר, נפעלים מאליהם מצד ענין השבת.

ובפרטיות יותר — ג' הסעודות דשבת הם ג' הענינים דמלכיות זכרונות ושופרות², או ג' הענינים דתקיעה שברים ותרועה.

והיינו, שהמשכת המלכות מלמעלה שנעשית ע"י תקיעת שופר — נעשית ע"י ענין השבת, התפלות ואמירת הפסוקים.

ג. אמנם, עפ"ז צריך ביאור למה תוקעים בשופר ביום שני דר"ה:

ידוע בענין ב' הימים דר"ה, שגם בזמן הבית שהיו מקדשים ע"פ הראי' היו עושים שני ימים ר"ה, מצד ספיקא דיומא³. אך צריך להבין בנוגע לר"ה שחל בשבת, שאז נעשית מעצמה ההמשכה מלמעלה מצד ענין השבת, ללא עבודת האדם — הרי למעלה לא שייך ענין של ספק, וא"כ, מדוע צריכים לתקוע בשופר ביום שני דר"ה?

(2) ראה המשך תרס"ו ע' תקמג ואילך. ועוד.

(3) ראה רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ה ה"ז. וראה גם תר"מ חט"ו ע' 100 הערה 2. וש"נ.

(* ברשימת ההנחה — איזה תיקונים שתיקן כ"ק אדמו"ר שליט"א (המור"ל).

(1) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נו, א ואילך. ובכ"מ.

והביאור בזה — שתקיעת שופר ביום שני דר"ה היא כדי לפעול את ההמשכה שמלמעלה ע"י עבודה ועשי'.

והענין בזה — שיש מעלה בהמשכה שע"י עבודה ועשי' לגבי ההמשכה שמלמעלה. וע"ד משנת"ל בהמאמר⁸, שיש מעלה בקיום התומ"צ באופן של עשי' וכפי' לגבי קיום התומ"צ סתם, שדוקא ע"י העשי' והכפי' "לוקחים" את העצם.

[וזהו גם הביאור במארו"ל⁹ "מה איכפת לי' להקב"ה למי ששוחט מן הצואר כו', לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות", דלכאורה הרי זה בסתירה להמאמר⁷ "עבודה צורך גבוה" ? אך הענין הוא, שהתומ"צ מצד עצמם מגיעים לבחי' גבוה, אבל בכל זה — מדודה ומוגבלה, ואילו ענין צירוף הבריות, שהו"ע העשי' וכפי', מגיע עד למעלה מזה — בחי' שעלי' נאמר "מה איכפת לי'"⁸].

וזהו המעלה המיוחדת ביום ב' דר"ה כאשר יו"ט של ר"ה חל בשבת (משא"כ בשאר השנים) — שבו היא התחלת ההמשכה ע"י עבודה ועשי'.

ד. ובענין זה מתבטאת גם מעלת שנה זו לגבי שנה שעברה: שנה שעברה היתה שנת השמיטה, וממנה נכנסים לשנה השמינית, שבה ישנה מצות הקהל: "הקהל את העם האנשים והנשים והטף"¹⁰, כדי לשמוע פרשת המלך¹⁰.

והחילוק שביניהם:

שנת השמיטה היא "שבת להוי"¹¹, ומפרש רש"י (מספרא): "כשם שנאמר בשבת בראשית". והרי "שבת מקדשא וקיימא"¹², שזהו"ע של המשכה מלמעלה למטה, וכמו"כ גם עניני העבודה דשנת השמיטה הם בדרך אור ישר.

ואילו בשנה זו — ישנה המעלה דאור חוזר, שהו"ע העשי' והכפי', וזה מגיע בהעצם.

(8) ראה תו"מ ח"ד ע' 324 ואילך. וש"נ.

(9) וילך לא, יב.

(10) ראה סוטה מא, א.

(11) בהר כה, ב.

(12) ביצה יז, א.

(4) ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 125.

(5) ספ"ו (לעיל ע' 10).

(6) ב"ר רפמ"ד. וש"נ.

(7) ראה עבוה"ק בהקדמה. שם ח"ב (חלק

העבודה) פ"ג. הובא בשל"ה שער הגדול (כט,

ב ואילך).

ה. ומזה מובן גם בנוגע להמדובר בהענין ד"ופרצת":

כללות הענין ד"ופרצת" הוא מצד ההמשכה מלמעלה שהיא בבחי' בלי גבול. אמנם, העבודה צריכה להיות בדרך אור חוזר, והיינו, שצריכים לפעול בהמטה, שהוא בהגבלה, שגם בו יהי' הענין ד"ופרצת", שלא יהיו הגבלות, ועד שלא תהי' נתינת מקום לגבול.

וע"ד המבואר בענין התשובה, שאינה רק על עבירות ממש, אלא גם על האפשרות לענין בלתי-רצוי מצד ריבוי ההשתלשלות ומצד כמה סיבות וענינים צדדיים, והיינו, שענין התשובה הוא שלא תהי' נתינת מקום לענין שלא כדבעי. וכמו"כ בענין ד"ופרצת", שגם למטה צריכים לפעול שלא תהי' נתינת מקום לגבול.

ועד שיקויים היעוד¹³ "פרזות תשב ירושלים": "פרזות" — בלי גבול, ו"תשב" — בהתיישבות, שזוהי תכלית הכוונה דעשיית דירה לו יתברך: לו — לעצמותו ית', אמיתית הבלי גבול, ולזו תהי' "דירה" — בהתיישבות, "תשבו כעין תדורו"¹⁴.

וע"י העבודה ד"ופרצת" פועלים ש"יעלה הפורץ לפנינו"¹⁵, שתהי' שנת גאולה.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "ופרצת" עבור כל המוסדות שעל שהרת הקודש, ועבור מוסדות חב"ד בפרט, וכמחז"ל¹⁶ — "עירך קודמין". ואח"כ צוה לנגן "ופרצת" עבור כפר חב"ד.]

לאחרי ברכת המזון, תפלת ערבית והבדלה, נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד מ"כוס של ברכה".]

15) ע"פ מיכה ב, יג. וראה ב"ר פפ"ה, יד
ובפרש"י שם. אגדת בראשית ספס"ג.
16) ב"מ עא, א.

13) זכרי' ב, ח.
14) סוכה כח, ב.